

Olv.: Ez 34,11-12.15-17 – 1Kor 15,20-26a – Mt 25,31-46

Az utolsó ítélet

KRISZTUS, A MINDENSÉG KIRÁLYA

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Krisztus Király ünnepe van. Az Ő országának polgára minden hívő keresztény ember. „Az Én országom nem ebből a világból való.” – mondja Jézus. Nekünk ebben a világban az Ő országának értékeit kell megjelenítenünk. Ez a küldetésünk. Ez ad értelmet tűnő, múltó életünknek, ahogy énekeltük ebben a bevezető énekben. Eltűnünk, elmúlik az életünk. A kérdés az, hogy hogyan éltünk? Mennyi értelme volt az életünknek?

Ezt a szentmisét élő és meghalt Erzsébetekért ajánljuk föl. Ha már az életünknek szeretnénk súlyt adni, akkor érdemes erre a nagyszerű emberre, Szent Erzsébetre figyelni. Ő egy olyan üzenetet fogalmazott meg a cselekedeteivel, ami ma is éppen úgy érvényes. 800 évvel ezelőtt istenszeretetét azáltal mutatta meg, hogy a szegényekben meglátta Krisztust és bennük Krisztust szolgálta.

Ez egyetlen lehetőségünk.

Egymásban meglátni Krisztust és a kapcsolatainkban Krisztust szolgálni.

Az összes többi játék, látvány, szemfényvesztés, önkeresés. Isten segítse az Erzsébeteket és Isten segítsen mindnyájunkat, hogy helyesen gondolkodjunk az életünkről. Bánjuk meg bűneinket.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Sajátos ünnep ez a mai. Krisztus Király országáról van szó és rólunk. Mindenki meghívást nyert ebbe az országba. Mi, akik megkeresztelkedtünk, keresztségünkkel belépőjegyet váltottunk. A keresztség révén belépünk ebbe az országba. A kérdés az, meg tudjuk-e őrizni hitünket, amely feltétele annak, hogy ebben az országban a Király elvárásának megfelelően éljünk és cselekedjünk. Sajnos olyan világban élünk, ahol igen sokan elveszítették a hitüket. Nem egyszerű ezt megfogalmazni, mit jelent az, hogy emberek elveszítik a hitüket. Arról van szó, hogy az emberek lelkében előre tör az önző gondolkodás, az ember önkeresése. Amikor az ember lemond a keskeny útról és széles útra téved, vagy a széles utat választja, akkor az ember ezzel a magatartásával a hite ellen cselekszik, a hite ellen foglal állást. Isten országban idegenné válik.

Isten akarata a meghatározó!

Makovecz Imrétől származik egy mondat, amely így szól: „Már most belelógunk az Isten országába, mert az Isten saját képére és hasonlatosságára teremtet bennünket.” Ha ennek az istenképiségünknek megfelelően, akkor az Isten akarata meghatározó az életünkben. Ez megfelelő iránytű, elegendő ahhoz, hogy az ember helyesen tájékozódjon ebben az országban.

***Valójában mindenki ebbe az országba vágyakozik akár hisz, akár nem hisz,
mert ennek az országnak az alaptörvénye a szeretet.***

Mondja valaki, hogy nem azt várja a másik embertől,
hogy elfogadja, hogy értékelje, igazolja, hogy szeresse.
Ezt akkor is várjuk, mondhatnám elvárjuk, amikor nem is érdemeljük meg.
Amikor rosszak vagyunk, akkor is azt várjuk attól a másik embertől,
hogy mentsen föl bennünket, hogy értsen meg bennünket.
Nem vagyunk mi olyan rosszak, mint amilyennek látszunk. *Sajátos helyzet ez.*

Szövetséget kötünk a legkisebbekkel!

Tegnap ünnepeltük Árpádházi Szent Erzsébetet. Miben áll az ő üzenete 800 évvel az élete után? Az üzenete: Krisztushoz tartozni azt jelenti, hogy az ember szövetséget köt a legkisebbekkel. Ez a feltétel Isten országában. Ez az egyetlen szempont, aminek alapján ebben az országban a polgárságunkról, a jelenlétünkéről lehet szó.

„Amit egynek tesztek, Nekem teszitek!” – mondja az Úr.

Minden más szempont félrevezető.
Az ítéletkor egyetlen kérdés szerepel: - ahogy hallottuk - az irgalom.
Akinek nyitott szíve van, vagyis irgalmas szíve, befogadó szíve,
olyan szíve, amelyben helye van az embereknek,
annak számára nyitva van az élet kapuja.

Akinek nincs ilyen szíve, az irgalmatlan, az elzárkózik, életellenesen gondolkodik, cselekszik. Kivonja magát az emberek közösségéből. Azt is hallottuk, hogy az ítéletkor mi a mérce. Sok mindenre hivatkozna szívesen az ember, adottságaira, elvégzett feladataira, hűségére. Sok mindent fel lehetne sorolni. Ezeknek nincs jelentősége.

Csak egy dolognak van jelentősége: - ez a mérték - ez a szeretet.

***Nagyon lényeges, hogy az Istennel való kapcsolatunk
az emberekkel való kapcsolatunkban realizálódik.***

Nincs kapcsolatunk az Istennel, ha egymással nem vagyunk közösségben.

A modern gondolkodás

Tisztázzunk magunkban egy fontos kérdést. Ebben a mai világban miképpen jelenhet meg az Isten országa? Mi módon? Ebben az országba vágyakozik mindenki a szíve mélyén, csak azt már kevesen vállalják, hogy az ország szabályainak, az ország törvényeinek is megfeleljenek. A megfelelés mindig kívánalmakat jelent. Az Egyház 2000 éves története során a mi időnk az, - ide számítva a XX. századot is, - amikor talán a legnagyobb gondokkal küszködik a kereszténység, az Egyház. Üldözték az Egyházat, a keresztényeket, vértanuk sora jelzi. Sok mindent lehetne a 2000 éves történet kapcsán mondani, hogy milyen nehéz időszakok voltak.

Ez a mai időszak talán a legijesztőbb. Egy posztmodern korban élünk. A posztmodern állandóan hadakozik a modernnel. A posztmodern nemcsak művészeti ág, hanem életfelfogás. A XX. század és a XXI. század elején is a posztmodern áramlat határozza meg az emberek gondolkodását, az emberek életvitelét és az emberek kapcsolatát az Egyházzal. *A modern* egységesített dolog. A modern örök érvényű igazságokat és értékeket állít a középpontba. Az ember figyelmét ezek felé fordítja, és azt várja el az embertől, - ebben segíti is - hogy ezekhez az értékekhez igazodjon, ezeknek alávesse magát. Valamiképpen létrejön az emberek

egysége, az emberek közössége. A posztmodern erre azt mondja, hogy ilyen nincs, ez lehetetlen. Ilyen egységet csak diktatórikus elvekkel lehet megvalósítani. Pici igazság van ebben. Csak legyünk őszinték, az emberek legtöbbször nem tud élni a szabadságával, mert a szabadság azt jelenti, hogy jóra használjuk elsősorban. Amikor be-becsúszik, hogy rosszat is teszünk, az baleset. Van valamicske igazság abban, hogy bizonyos diktatórikus elemekre is szükség van ahhoz, hogy az embert jó útra tereljék.

A posztmodern gondolkodás

A posztmodern azt mondja, hogy erre nincs szükség. Az általános értékeket, az általános érvényű igazságokat ki kell söpörni. A posztmodern jellegzetessége a pluralizmus. Az egyes emberek szabadsága, önállósága, lehetőségei a fontosabbak. A posztmodern kiélezett megfogalmazása szerint mindent szabad. Ha ezt a fajta gondolkodást kivetítjük a mi keresztény felfogásunkra, akkor ez a posztmodern azt mondja, a vallás magánügy. Ez a gondolkodás az Egyházzal kapcsolatosan azt mondja, hogy az Egyház tűnjön el a társadalomból. Az Egyház elégedjen meg a liturgiával, de a társadalmi történésekbe, folyamatokba, változásokba ne szóljon bele. Mi köze hozzá? Egy ilyen világban Isten országát fölépíteni embert próbáló. Az Egyház, a kereszténység számára hatalmas kihívás ez a fajta szemlélet, ez a fajta gondolkodás már a XIX. században, a XX. században és most is.

Válaszunk: a szeretetszolgálat

A kérdés az, hogy van-e válaszunk? Van válaszunk! A kérdés az, hogy mi azonosulunk-e ezzel a válasszal, magunkévá tesszük-e? Mi a válasz? A karitatív szolgálat, a szeretetszolgálat. Ez a világ, amelyben élünk, nem barátja a keresztény értékeknek. Igen sokszor gúnyolja, igen sokszor avultnak mondja ezeket, de ebben a világban is szükség van a szeretetszolgálatra. Sőt, ma sokkal inkább szükség van erre, mint korábban.

***Szinte egyetlen eszköz a kezünkben,
hogy megjelenítsük Jézus Krisztust.
Megjelenítsük az Isten akaratát,
hogy az Isten tervére rácsodálkozzanak az emberek.***

Az Egyház hármasságának megnyilatkozása: *igehirdetés, liturgia és diakónia*, vagyis szeretetszolgálat. Az embereknek nem kell az Isten szava. Nem hallgatják meg az emberek Isten szavát. Legyünk őszinték, nem érdekli az embereket az, amit mi papok mondunk. Azt mondják, még a keresztények is papolnak. A hitetleneknek nem kell. A posztmodern gondolkodásnak ez ijesztő megnyilatkozása. A liturgia sem kell, divatja múlt. Próbálkozik az Egyház, a különböző szerzetesrendek is, hogy hogyan lehetne a fiatalokat megszólítani? Sajnos igen kicsi az eredmény.

Ha ez így van, akkor ez a harmadik, a szeretetszolgálat az, ami most is működik, mert a szíve mélyén minden ember erre igent mond. Az ellen nem apellál senki, ha valaki odamegy, megszólítja, főleg akkor nem, ha bajban van és följajánlja a segítségét. Ki az, aki ezt visszautasítja? Ebben a mai világban az Isten országa építésének ez az egyetlen lehetősége. Talán mindig is így volt. Mindig a cselekedetek számítottak. Szépeket mondani lehet, nagyokat mondani is lehet, de ezek a szavak csak akkor igazak, ha ezek a szavak megtestesülnek, ha ezek a szavak cselekedetté válnak. Különben... Ezt a kihívást az Egyház most talán a legmélyebben éli meg. XVI. Benedek pápa zseniális tudós, aki ezeket a legkényesebb kérdéseket is nagyszerűen képes megfogalmazni. Egy pápai enciklikát jelentetett meg, - ő maga írta, - ennek a kérdésnek a megoldását keresve.

Ebben azt mondja a pápa, hogy a szeretetszolgálat az Egyház küldetésének közösségi megnyilatkozása. Valójában az evangelizációnak a helye. Nem magánkérdés. Nem arról van szó, hogy Teréz Anya, meg néhány ember nagy dolgokat tesz.
Ez az Egyház, a közösség küldetése, a közösség feladata.

Krisztus-követés e nélkül nincs. Ezt fogalmazta meg a mai evangélium. Mi igen sokszor megfedkezünk erről. Krisztushoz tartozni azt jelenti, hogy szövetségben vagyunk a szegényekkel. Ez az egyetlen mérce, amikor az életünket mérlegre teszik. Szent Erzsébet példájában figyeltem föl erre. Testvérek! A szükség csak közről látható. Sokszor tapasztaljuk, hogy jólelkűek vagyunk, adományt adunk, áldozatokat hozunk, de a szegények életéből távol vagyunk. Nem akarunk közel menni hozzájuk.

Árpádházi Szent Erzsébet példája

Árpádházi Szent Erzsébet nagysága ebben volt. Ezt egyszer így mondta: nem az a fontos, amit adok, hanem odamegyek, az életformájukat ismerem, a helyzetüket átélem. Ezt így lehet megfogalmazni: szeret és szenved. Amikor az ember szeret, akkor a másikkal, akit szeret, szenved. Különböző olcsó a szeretet. A máltaiak nevében így mondom: jelenlét. Rengeteg kezdeményezés van. A gondok, bajok orvoslására, megoldására egy lehetőség van, a jelenlét.

Csak az tud segíteni, csak az tudja az emberek gondját, baját fölállalni, aki odamegy és megismeri a gondjukat, bajukat és osztja a sorsukban. Jelenlét.

Isten országáról van szó.
 Krisztus Királyságának az ünnepén gondoljuk át,
 hogy jelen vagyunk-e ebben az országban?
 Ha igen, akkor ebben a posztmodern világban is csodát művelünk.
 E nélkül hasztalan minden próbálkozásunk.
 Imádkozzunk azért ebben a szentmisében,
 hogy Krisztus Királyságának az alattvalóiként,
 Krisztus Király országának a polgáraiként
 Valósítsuk meg azt az üzenetet, amit Krisztus hozott el ide:

***„Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt Nekem teszitek!”
 Ez az, ami kovász lehet ebben a világban.***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Milliószor imádkoztuk már ezt az imádságot. Most tudatosan gondoljunk arra, hogy az imádság vertikális vonulata: „Jöjjön el a Te országod.” A horizontális vonulata: a mindennapi gondjaink, bajaink megoldásában segíts Istenünk! A Mi Atyánk a keresztet formázza.

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Isten országa bennetek van. Isten országa itt van velünk és általunk. Gondoljunk keresztény küldetésünkre. Felelősek vagyunk az életért, felelősek vagyunk a világért. A legtöbbet azzal tehetünk, ha Isten országának szellemében tartozunk egymáshoz. Nem ismerik a világban Istent, mert Istent csak általunk, illetve bennünk ismerhetik meg. Hatalmas a lehetőségünk. Éljenek ezzel a Testvérek!

+ Á L D Á S +